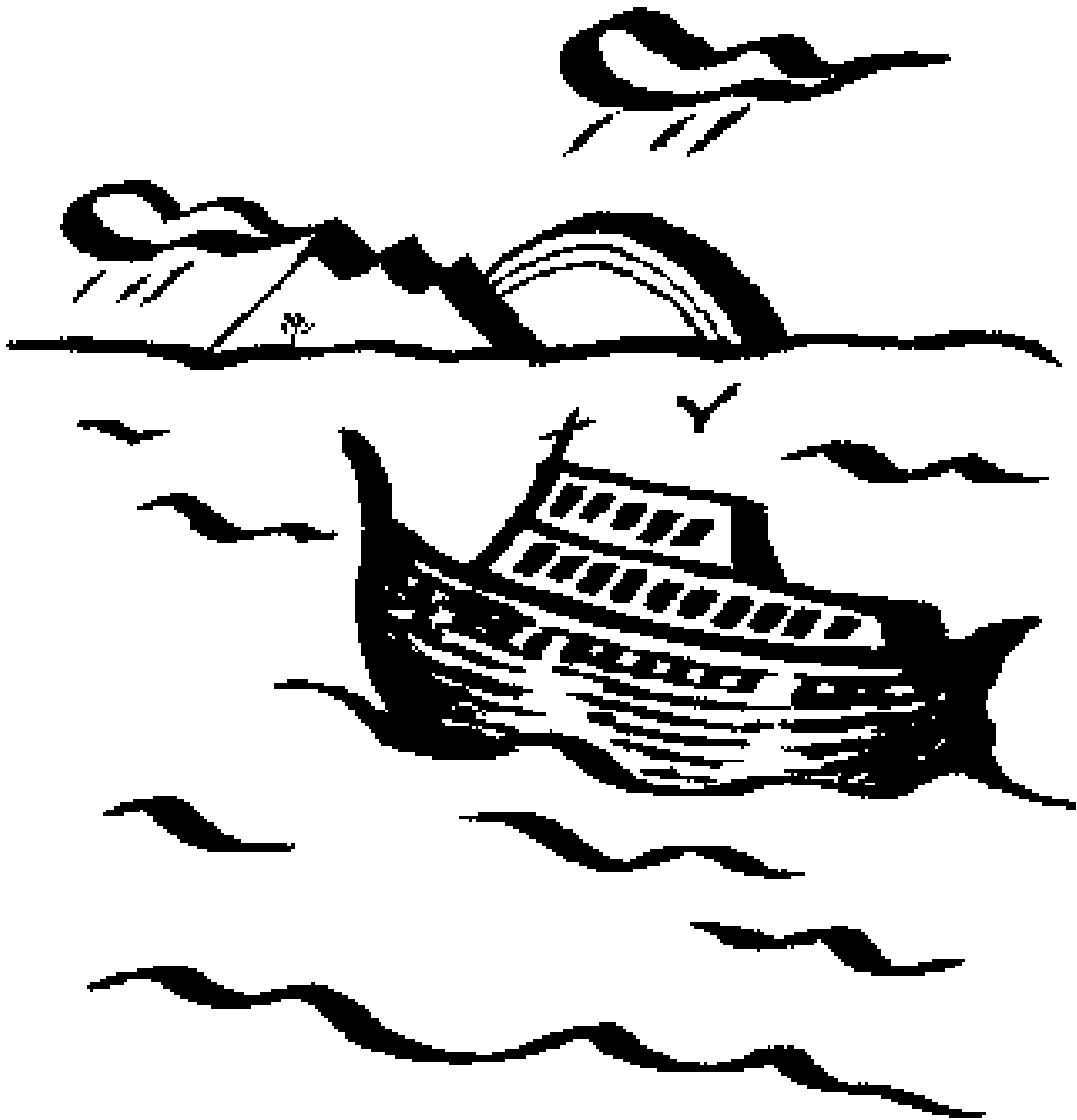

KERKBAND

L'ARCA DE NOÉ

Nederlandse Interkerkelijke gemeente DENIA

39ste jaargang 4 maart 2018

Veertig dagen nog tot Pasen

Het is de beginregel van een prachtig lied, geschreven door Marijke de Bruijne, opmaat voor de veertigdagentijd.

*Veertig dagen nog tot Pasen
tot de winter is gegaan
en het lengen van de dagen
kou en duister gaan verjagen
en het leven op zal staan.*

*Veertig weken duurt het groeien
van het ongeboren kind
in de warme schoot van moeder
tot het klaar is om te komen,
volheid is en nieuw begin.*

*Veertig jaren van een leven
zijn naar mensenmaat een tijd
om te leren en te delen
wat met moeite werd verkregen,
daardoor worden mensen vrij.*

*Veertig dagen nog tot Pasen
soms een tocht door de woestijn
om te leren en te vragen
hoe je duister kunt verjagen
om met Pasen klaar te zijn.*

*Veertig dagen, weken, jaren
wachten, weten en ervaren
dat iets nieuws verandering
met vreugd' en moeite samenging.*

Overgenomen uit het kerkblad van Costa del Sol

Gooi een steentje in het water

Ds. Henk Blankespoor

In de aanloop naar Pasen verdiepen wij ons tijdens de veertig dagen tijd meer nog dan anders in het lijden en sterven van onze Heer.

Zijn zesde kruiswoord was “Het is volbracht” of zoals Hij het zeker in Zijn eigen taal uitgeroepen heeft “Nishlam”, dat letterlijk betekent “Nu is de shalom gekomen”. Shalom is een prachtig bijbels woord, dat net als in het Oude en Nieuwe Testament tot op de dag van vandaag in het moderne Israël als groet gebruikt wordt. “Vrede zij u”, maar het is veel meer dan dat alleen. Het heeft te maken met heelheid, gaaf zijn. Daarom gebruikt Jezus het om aan te duiden dat Zijn verlossingswerk aan het kruis “af” was.

Door de eeuwen zijn miljoenen tot geloof in Hem gekomen en al lijkt dat in West-Europa anders, het christendom is nog steeds de grootste godsdienst. Toch hebben die twee miljard belijders van Christus’ Naam nog nooit de vrede op aarde kunnen realiseren.....

De ellende is bijna niet om op te noemen en wat we vooral nooit moeten doen is als kerk pretenderen dat wij een eiland zijn, waar we met dat alles niets te maken hebben. Daarom geloven christenen in een tweede komst, de wederkomst van de Heer Jezus, als Hij Zijn koningschap definitief zichtbaar zal maken in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde.

Ondertussen is die vrede met en van God al wel begonnen in het hart van ieder die zich aan Hem toevertrouwt. Het is Gods bedoeling dat Zijn kerk op aarde veel van de vrede laat zien.

Daarom is gemeentelieven zo belangrijk, want het is een aanbeveling voor het Koninkrijk Gods, dat er aankomt en al in ons midden een beetje aanwezig mag zijn. Of het stoot ongelovigen juist af, als het niet lijkt op wat God ermee voor heeft.

Het mooie is dat wij daar allemaal het nodige aan kunnen bijdragen. Iemand heeft dat eens in een treffend beeld gevangen:

GOOI EEN STEENTJE IN HET WATER
EEN PAAR SPETTERS EN HET IS WEG
MAAR HEEL VEEL RIMPELINGEN CIRKELEN ROND EN ROND
VANUIT HET MIDDEN EN TENSLOTTE NAAR DE ZEE
EN JE KUNT NIET VERTELLEN WAAR HET EINDIGT

Zo kun je onnadenkend iets onvriendelijks zeggen. Je bent het binnen een minuut kwijt, maar je weet niet hoe de rimpelingen die er het gevolg van zijn, tegen te houden. Dat ene kleine golfje wordt misschien in iemands droevig hart een grote roller van tranen. Je hebt de ander onrustig gemaakt.

Laat je een vriendelijk woord vallen, waar een ander blij van wordt, in een flits is het voorbij. Maar de rimpelingen verspreiden hoop en vreugde en troost. Het gaat steeds verder en je kunt je niet voorstellen wat dat ene woordje van jou heeft teweeggebracht. De muziek daarvan draagt mijlen en mijlen ver over het water, alleen maar als gevolg van dat ene kleine “steentje”.

Jezus heeft Zelf laten zien, wat Zijn aardse loopbaan voor verstrekkende gevolgen heeft gehad. De profeet Daniël ziet een steen van de berg losraken die alle koninkrijken ondersteboven werpt.

Als voorganger heb je het voorrecht met de prediking heel wat steentjes in het water te kunnen gooien. Maar wij kunnen natuurlijk allemaal ons “steentje” bijdragen.

Zodat de wereld er stukje bij beetje in de positieve zin van “ondersteboven” raakt !

Hulp

(ingebracht door Henk de Jong)

In de kerk zijn we allemaal hulpbehoevend.

Hulp vragen is niet makkelijk. Je voelt je dan kwetsbaar en zwak. Dus doen we ons vaak sterker voor dan we zijn. Wat mooi dat we dat in de kerk niet hoeven te doen. Daar zijn we immers allemaal hulpbehoevend. We moeten allemaal gered worden.

Ik hoorde ooit het verhaal van een man die op de een of andere manier zijn auto had dichtgegooid met de sleutel erin. Dat was nog uit de tijd voor de centrale vergrendeling en afstandsbediening. Tegelijk met het dichtgooien van de deur kwam ook zijn jas klem te zitten en wel zo dat hij hem er niet kon uittrekken. Hij zat letterlijk vast aan zijn auto.

Hij voelde zich er behoorlijk stom over. En dus kon hij er zich niet toe zetten om hulp te vragen. Telkens als er iemand voorbijkwam deed hij net of er niets aan de hand was.

Zelfs als iemand vroeg of hij hulp nodig had, zei hij dat alles in orde was. Dat hield hij uren vol, totdat iemand het verdacht vond en de politie waarschuwde.

Hoewel dit verhaal vrij extreem is, is het patroon waarschijnlijk voor veel mensen wel herkenbaar. Hulp vragen is niet gemakkelijk, ook niet als je echt hulp nodig hebt.

Als je om hulp vraagt, moet je iets van je zwakte en je kwetsbaarheid laten zien en dat roept al gauw gevoelens van schaamte op.

Ik vind het daarom bijzonder dat we in onze kerken vrijwel elke kerkdienst beginnen met de woorden: “Onze hulp is in de naam van de Heer” We zetten onszelf direct neer als hulpbehoevende mensen. Dat we hulpbehoevend zijn blijkt ook uit het vervolg van de kerkdienst: we belijden samen en persoonlijk onze zonden; We vieren soms avondmaal, waarmee we laten zien dat we alleen door Jezus dood nog kunnen leven; we zingen in liederen dat we zonder God en zonder Jezus Christus nergens zouden zijn; en in ons gebed leggen we onze nood bij God neer.

ONGEMAKKELIJK

Tegelijkertijd moet ik toegeven dat ik het niet altijd zo beleef en beleefd heb. Soms voel ik me bij het zingen in de kerk ongemakkelijk. Als we van die psalmen en liederen zingen waarin het gaat over de “diepten van ellende” en “de ganse nacht wenen” of als we zingen: “help mij haastig, red mijn leven” dan denk ik soms: nou ja, zo erg is het nu ook weer niet. En ik denk dat ik het “onze hulp” aan het begin van de kerkdienst onbewust nogal eens vertaald heb als : fijn dat God er is als ik hulp nodig heb. God als een verzekering voor moeilijke tijden, die wellicht nog komen. Ik ben niet de enige in de kerk die de neiging heeft om zichzelf niet vanzelfsprekend te scharen onder diegenen die hulp nodig hebben. Vaak wordt er in de kerk gebeden voor de zieken, de mensen die eenzaam zijn, enzovoort..Ik doe dat als voorganger nauwelijks meer. Ik wil niet doen alsof zieken een uitzonderlijke groep vormen in een kerk met vooral gezonde mensen, of suggereren dat de meesten van ons natuurlijk niet eenzaam zijn, maar een enkele zieligerd wel. Meestal zoek ik naar formuleringen als: “ wij bidden U als we ziek zijn, we bidden U als we ons eenzaam voelen” enzovoort.

En ik bid vaak net zo nadrukkelijk voor ons als we gezond zijn, rijk zijn of een druk sociaal leven hebben..

Volgens de waarden van het koninkrijk loop je dan namelijk het gevaar dat je uit het oog verliest waar het werkelijk om gaat. Jezus zelf sprak uit dat het slecht zou aflopen met de rijken en de mensen die lachen. De armen en de mensen met verdriet prees Hij daarentegen gelukkig . (luc. 6:20-26)

Hij is niet gekomen voor de rechtvaardigen, maar voor de zondaars. Mensen die hulp aanvaarden zijn welkom in zijn nieuwe wereld. Hij roept zijn leerlingen dan ook op om als een kind te worden. Want wie niet als een kind het koninkrijk van God ontvangt, kan het koninkrijk niet binnengaan. (NBG) Dat kunnen kinderen: ontvangen, hulp aanvaarden.

Al roepen ze af en toe nog zo hard: “zelf doen!”, ze weten heel goed dat ze heel veel dingen niet zelf kunnen doen en vinden dat ook niet erg.

BIJZONDERE PLEK

Ook al beleven we het niet altijd zo en vergeten we het in de praktijk nogal eens, toch is de kerk een gemeenschap van hulpbehoevende mensen. Als zodanig kan ze een bijzondere plek innemen in de samenleving. De kerk is een gemeenschap van mensen die leren dat ze niet hun eigen leven vorm moeten kunnen geven om gelukkig te worden. De suggestie dat we ons eigen leven kunnen en misschien ook wel moeten vormgeven, wekken we als mensen in de moderne tijd wel voortdurend.

Het meest duidelijke voorbeeld is waarschijnlijk Facebook, waar veel mensen hun vrienden en "vrienden" vooral laten zien hoe geslaagd hun leven is. Leuk dat ze zich zo laten zien, maar als het bij jou allemaal wat minder gaat, voel je je nog verder in de put zakken: iedereen heeft een leuk leven, behalve jij. In zo'n Facebooksamenleving is er behoefte aan een plek waar je kwetsbaar en veilig kunt zijn.

NIET PERFECT

Renate Dorrestein vertelt in haar roman 'Weerwater' over een stad die afgesloten is van de rest van de wereld en waar langzamerhand alle technologische verworvenheden van de moderne tijd verdwijnen. Op zeker moment constateert een voormalig crimineel dat er niemand meer een einde aan zijn of haar leven maakt. Hij legt uit: 'Het heeft één groot voordeel in een wereld te leven die niet perfect is: je hoeft zelf ook niet volmaakt te zijn. Hier heeft niemand het gevoel dat je een loser bent als je ergens geen succes van weet te maken. Hier word je niet depressief als je de uitzondering bent die het niet redt, want niemand redt het hier'. (pag 226)

Dat is een mooie typering van de kerk: niemand redt het hier. We moeten allemaal gered worden.

Bram Beute, predikant.

Deugd en/of ondeugd van.....

Cor Pors

Dit is de naam van een rubriek in de kerkband. Het is een plaats waar onze gemeenteleden een leuke, interessante of een beetje ondeugende belevenis in een kort verhaal in proza kunnen weergeven. Er is gigantisch veel talent in onze kerk en er zijn ook heel gewone mensen, die best wel eens een eerlijk verhaal kwijt willen. Met deze wat prikkelende titel is het ook een unieke gelegenheid om elkaar eens van een andere kant beter te leren kennen.

U kunt uzelf opgeven als auteur voor de volgende maand óf u wordt door mij benaderd. Wees niet bang, durf te schrijven!

Het volgende verhaal is van Twan en Lies Lakeman:

Vloeken in de kerk

Twan en Lies Lakeman

Vloeken was vroeger in katholiek Brabant hetzelfde als de afwas doen. Het hoorde erbij en je deed het omdat iedereen het deed. Als het eten lekker was volgde een vloek, als PSV een goaltje maakte, bij een goed punt op school, bij het zien van mooie schoenen. Er bestond geen facet in het leven waar vloeken niet bij hoorde. Er waren vloeken waarmee je je boosheid kwijt kon, twijfelvloeken voor situaties die je verbaasden, vloeken waarin je bewondering over de dingen uitsprak, vloeken waarbij het kerkelijk gezag voor gek werd gezet. Sterker nog: Als je in Brabant niet vloekte was je een uitzondering. God hoorde overal bij zoals een vloek overal bij hoorde. Het was eerder een bevestiging van geloof dan een handeling van afvalligheid. Een voorstelling van zaken die voor een protestant vaak volstrekt onbegrijpelijk is.

Als kind dacht ik nooit na over wat ik vloekte, het hoorde bij een onbewust taalspel waarvan je de betekenis wel aanvoelde maar niet wist wat dit voor anderen betekende.

Toen ik Lies, mijn latere vrouw, voor het eerst ontmoette in de Hooge Berktgemeenschap, een oecumenische leefgemeenschap in het Brabantse Bergeijk, was er sprake van oprechte verliefdheid. Zij, protestant, vloekte nooit en ik rooms-katholiek, vloekte altijd. Verliefdheid is blind, we letten niet zozeer op elkaars woorden, elkaars aanwezigheid was voldoende. Ieder woord was met een hartje gekleurd en in deze roze wolk bril vond haar commentaar op mijn vloeken zijn Waterloo. Als zij al kritiek op mijn vloeken had, was dat na een fikse ruzie. Steeds weer had de verwondering over het anders zijn van de ander de overhand. En dat wilden we delen met onze ouders.

Eindelijk was de grote dag aangebroken. We gingen op bezoek naar de ouders van Lies. Ze vertelde vooraf dat haar vader dominee was en haar moeder een geëngageerde domineesvrouw. Ik voelde dat zij het spannend vond, net als ik. Bij mij was het de onzekerheid van hoe kom ik over, bij haar was het een andere spanning, hoe zal dit allemaal aflopen.

Het duurde even voordat er werd opengedaan. De minuut voor de voordeur leek op een uur met bloemblaadjes op glaswerk. We stelden ons aan elkaar voor in een hal die een beetje echode. Een deftig uitziende vrouw met een hooghollandse wat geaffecteerde stem, paarse jurk, gouden broche. Schreden deden we naar de woonkamer, hierin hoge Duitse stoelen, een zware momentele donkerbruine kast, de sfeer van degelijkheid structureerde bijbelvastheid en monumentaliteit. Er was gebak met het vorkje keurig op het bordje gepositioneerd. De kamer was keurig gepoetst, alle boeken in de boekenkast stonden in alfabetische volgorde. Mijn onzekerheid werd groter naarmate ik een keurigheid aantrof die waarschijnlijk ook van mij verwacht werd. In tijden van onzekerheid moet je terugvallen op oude zekerheden had mijn vader me geleerd. En dat deed ik, sprak spontaan beschaafd Brabants met een Nederlands accent. En wat me het meest redde in benarde situaties was vloeken. Het gebak was gvd lekker. De soep smaakte gvd goed, wat een gvd mooi huis! Eindelijk voelde ik me in mijn element, had het gevoel dat ik mijn grootste innerlijke barrière had doorbroken. Mijn latere schoonmoeder ging echter steeds verder

achterover zitten, haar gezicht steeds strakker alsof er een geheim Godsoordeel was uitgesproken dat alleen nog maar aan de veroordeelde medegedeeld hoefde te worden.

Lies wreef verlegen over haar klamme voorhoofd. Er viel een stilte, zoals bij een totaal onverwachte blikseminslag. Wat toen volgde, is 40 jaar oud en in mijn gevoel nog steeds jong:

“Als je nu nog een keer vloekt, kun je beter vertrekken”, was de donder die op de blikseminslag volgde. Stomverbaasd zweeg ik, bang als ik was om mijn onbewuste Brabantse taalspel ruim baan te geven. Ik trachtte het gebakje met veel stijl te verorberen waarbij ik de helft op het mooie bordeaux rode vloerkleed morste. De minuten duurden uren en op iedere vraag van schoonmoeder volgde van mij een ja of een nee, de dingen moesten immers Bijbels duidelijk zijn.

Toen we weer konden vertrekken scheen buiten de zon. Ik keek naar boven, me ervan bewust dat er niemand zo naar de hemel zou kijken als ik. Wat een geweldige ruimte waarin ik me nu bevond. Het besef drong tot me door dat er wel degelijk verschillen bestaan tussen katholieken en protestanten, vooral in de beleving van deze hemel en deze aarde. En wat de een beleeft aan gelovige woorden totaal anders kan zijn dan wat de ander hieraan beleeft.

Later realiseerde ik me dat Lies en ik op een kruispunt stonden. Het ontdekken van elkaar, het waarderen van elkaars verschillende (gelovige) achtergrond. En welke richtingen we op dit kruispunt in zouden kunnen gaan.

Tenslotte is het allemaal goed gekomen, zowel met mijn schoonmoeder als het samenleven met Lies. (Schoon)moeder werd voor mij een wijze hartelijke warme betrokken vrouw. Vloeken heb ik ze echter tot mijn grote Brabantse spijt, nooit horen doen, al was het maar om een keertje uit te proberen om eventjes buiten de rechte paden te lopen. Hier had mijn schoonmoeder haar eigen manieren voor.

Een nageprate waarheid is geen waarheid

(Redactie. DR)

Vanuit deze gedachte voelde ik de behoefte te formuleren waar ik sta en waar ik mee verder wil. Ik kan het iedereen aanbevelen dat voor zichzelf te doen en geef mijn tekst graag ter inspiratie en als aanzet voor gesprek:

1. Ik geloof dat wie en wat wij als mensen ten diepste zijn, mooi, gaaf en goed is: dat wij in wezen liefde zijn.
2. Ik geloof dat we de verantwoordelijkheid hebben de liefde die wij naar ons wezen zijn, zo zuiver mogelijk aan het licht te brengen in de manier waarop wij ons leven leiden.
3. Ik geloof dat geluk beleefd wordt wanneer we leven volgens de liefde die wij zijn.
En dat ongeluk, haat, agressie en geweld ontstaan wanneer wij ons wezen verloochenen of het contact ermee kwijt raken.
4. Ik geloof dat wij volkomen gelijkwaardig zijn aan elkaar. Ongeacht geslacht, cultuur, geloof, ras, leeftijd of seksuele geaardheid. En dat we dan ook allemaal evenveel recht hebben op omstandigheden waarin we ons ten volle kunnen ontplooiën.
5. Ik geloof dat wij allemaal het volste recht hebben die weg te kiezen die ons het beste helpt onze kern van liefde aan het licht te brengen.
6. Ik geloof dat religies menselijke pogingen zijn te dealen met de grote vragen van het leven en dat we er beter van worden wanneer we de waarheidsclaim loslaten en de bereidheid ontwikkelen van elkaar te leren.

7. Ik geloof dat religies waardevol zijn wanneer ze mensen stimuleren en helpen te groeien in liefde in menselijkheid.

8. Ik geloof dat het wezen van elke religie bestaat in onvoorwaardelijke liefde.

Liefde die de ander niet veroordeelt tot de hel of oproept tot geweld of mensen hoe dan ook afschrijft.

En dat iedereen dan ook geroepen is alles wat in de naam van zijn of haar religie aanzet tot intolerantie en geweld, af te wijzen en te boven te komen.

9. Ik geloof in de diepe verbondenheid van alles wat is.

Dus ook in de waarde van alle leven om ons heen en dat dit alleen maar recht gedaan kan worden wanneer wij er met liefde en respect mee omgaan.

10. Ik geloof dat ons persoonlijke geluk samenhangt met de vrede op onze aarde en dat het onze levensopdracht is ons voor beide in te zetten.

NB: Wanneer ik zeg religies te beschouwen als menselijke pogingen, wordt nog wel eens de vraag gesteld of godsdiensten dan “niet waar” zijn. Voor andere godsdiensten wordt dat gemakkelijk aangenomen maar er zijn maar weinig gelovigen die van hun eigen religie aan willen nemen dat deze door mensen zijn ontwikkeld.

Maar – ter vergelijking – welke muziek is niet door mensen gecomponeerd? Welke medicijn is niet het gevolg van menselijk vernuft? En welke roman of gedicht is niet door mensen geschreven? Desondanks worden muziek, medicijnen en literatuur door velen als uiterst waardevol ervaren.

Tegelijkertijd is er in elk scheppingsproces iets wat de kunstenaar of wetenschapper niet totaal in de vingers heeft: de intuïtie, de ingeving. Dat zou je genade kunnen noemen en de bron daarvan is volgens mij oneindig veel dieper en rijker dan wij bedenken kunnen.

Maar ik geloof niet dat het aangeraakt worden door dat wonder en het drinken uit die bron alleen gegeven is aan de aanhangers van slechts één godsdienst.

Dirk van de Glind 19 januari 2018

Samenvatting kerkenraadsverg.

De volgende vergadering van de kerkenraad is gepland voor 12 maart.

De samenvatting ervan wordt zo snel mogelijk daarna op de website geplaatst en verschijnt bovendien in de kerkband van 1 april a.s.

DE GANZENKERK (Uit de preek van 11 febr. Van Ds. blankenspoor)

Er was eens een gemeente van gezellige ganzen, die samen woonden op een mooi omheind boerenerf, waar het eten erg goed was, waardoor ze eerlijk gezegd, ook wel wat dik waren geworden. Ze vlogen allang niet meer en hadden daar ook niet zo'n behoefte aan. Het was een hoop soesa en waarom zou je eigenlijk? Op de boerderij was alles gemakkelijk voorhanden wat je nodig had.....

Eens in de week hielden ze kerk en dan kwam de ganzen-dominee langs. Die kon geweldig goed preken. Hij had het dan altijd over heel vroeger, toen alle ganzen nog vlogen. "Hoog in de lucht is onze oorsprong en bestemming", zei hij dan met trillende stem, "heerlijk vrij, kunnen jullie je dat voorstellen? En dan de grote trek eens per jaar, als we met z'n allen naar verre oorden vlogen.

Wat een leven! En wat kan een ware gans daar toch heimwee naar hebben. Maar tja, die tijd is nu eenmaal voorbij.....”

Menige gans pinkte een traantje weg van verlangen naar die lang vervlogen tijden. Terwijl ze de kerk uit waggelden, snaterden ze naar elkaar “Wat een fantastische boodschap had hij vanmorgen weer, onze ganzen-dominee. We zijn toch maar bevoorrecht met zo’n schitterende analyse, wijsheid en levenservaring. En dan die prachtige woordkeus enz. enz.” Maar op een zondag, toen ze samen na de dienst knus ganzenkoffie slurpten, gebeurde er iets raars. Terwijl zij met z’n allen stonden te praten en nagenieten, zagen ze de hele tijd een gans heen en weer rennen, alsof hij aan het joggen was, runnen en klapwieken met z’n vleugels. Ze kenden hem allemaal heel goed, hij was gewoon één van hen, maar altijd wel een wat vreemde vogel geweest, een beetje zweverig type. Ze durfden natuurlijk niets te zeggen of te vragen, daar waren ze veel te beleefd voor. Maar onder elkaar hadden ze het er des te meer over. “Wat een drukte en overdreven gedoe, zeg. Zou het een bevlieging zijn? Een gans moet wel met beide poten stevig op de grond blijven staan!” Maar die vreemde snuiter ging dat iedere keer na de kerkdienst doen. Hij wilde zeker opvallen, kwam thuis vast aandacht tekort. Hij nam niet eens de tijd meer om na te praten over de magnifieke preken van de ganzen-dominee. En toen begon hij ook al doordeweeks met zijn oefeningen, het moest niet nog gekker worden. Hij viel er gewoon van af, het ging niet goed met die jongen, hoor. Wat een fanatiekeling. Soms kwam hij al een beetje van de grond, het was nog gevaarlijk ook, zeg. Onverantwoord. Moesten ze niet ingrijpen?

En op een dag is gebeurd waar ze al bang voor waren. Na nota bene misschien wel de beste preek ooit van de dominee over hoe fijn het wel moet zijn, daar zo hoog in de lucht. Toen ze hem volkomen terecht aan het ophemelen waren, want zo mooi had hij het nog nooit onder woorden gebracht, gluurden ze vanuit een ooghoek naar die merkwaardige atleet. Ja hoor, hij is weer bezig met zijn vreemde capriolen en aan het trainen alsof er niets anders in een ganzenleven is. Maar vandaag ging het toch net even anders dan ze gewend waren. Hij neemt maar een korte aanloop en slaat nu zijn vleugels helemaal uit. En los is hij. Warempel, niet te

geloven, daar gaat hij, hoger en hoger de lucht in. Hun ganzenbekjes vallen open van verbazing. Wie langs de boerderij kwam op die dag, hoorde toen één grote diepe zucht.....

auteur: S. Kierkegaard, Lukas 11:28

Vasten in de veertigdagentijd:

hongereren naar God

(ingebracht door Rozema)

Dirk de Bree geeft tips voor de 'vastentijd'

De zogenaamde 'vastentijd' is begonnen. Tot aan Pasen vasten veel mensen van maandag tot zaterdag van voedsel of andere 'pleziertjes'. Het is een beproefde manier om stil te staan bij het lijden en sterven van Jezus Christus en je voor te bereiden op het feest van de opstanding. Ze zien af van aardse zaken om zo ruimte te maken voor hemelse zaken. Wie wil dat niet? Misschien heb je niets met vasten. Of je vraagt je af hoe deze 'geestelijke oefening' werkt. Voor jou heb ik dan een aantal gedachten ter overweging.

"De Bijbel noemt weinig redenen om *niet* te vasten"

Waarom zou je vasten?

Voor je begint, is het handig om je te verdiepen in het 'waarom' van vasten. Vasten is een 'geestelijke oefening' om je aandacht op God te richten, net zoals bidden, Bijbellezen en mediteren. In de Bijbel staan heel wat teksten over vasten (lees bijv.: [Matteüs 6](#), [Matteüs 9](#)). Voor de gelovigen uit zowel het Oude als het Nieuwe Testament is vasten geen extraatje, maar een vanzelfsprekendheid. Op basis van de Bijbel zijn er dan ook weinig redenen te noemen om niet te vasten.

Conclusie: vasten hoort bij het christelijk leven! Misschien is vasten

nu wel meer nodig (of behulpzaam) dan ooit. Vele christenen verlangen naar meer van God en groei in hun geloof. Als je dan zo graag meer van God wilt beleven, gebruik dan in elk geval de middelen die de Bijbel je wijst. Tijd om je eten even te laten staan om je honger naar God aan te wakkeren.

Oefening baart kunst

Enthousiast geworden? Let wel op: vasten is een oefening. Het gaat niet vanzelf. Als je te hard van stapel loopt, loop je het risico de waarde en kracht van vasten mis te lopen. Het is beter om rustig stapjes te maken.

Wat levert het op?

Vasten levert soms helemaal niets op. Zeker voor beginners zal het vooral zwaar zijn. Je voelt je moe en leeg. Allerlei 'verborgen' gevoelens kunnen boven komen, waar je niet altijd trots op bent. Je zult vasten bij tijden maar nutteloos vinden. Het helpt om op die momenten gewoon door te zetten. Zelfs als het naar je idee niets oplevert kan het nuttig zijn. Sowieso volg je hierin je Heer. Doe het voor de Koning en vertrouw op zijn beloften!

En als je de leegte in jezelf ervaart, niets weet om te bidden of te overwegen, durf dan te zwijgen en in de stilte te blijven. Wellicht word je verrast door een stem van Boven. Het is daarbij handig om een (gebed)schrift te gebruiken. Hierin kun je opschrijven waarom je aan het vasten bent en waar je op hoopt. Tijdens de vastentijd kun je gedachten opschrijven die je 'toevallen', of Bijbelteksten, gebeden en voornemens.

Al doende leer je! Als je oefent met vasten, ontdek je de waarde van vasten ook steeds meer. Er komen momenten dat je ontvangt wat je zoekt. Momenten van genade, waarin de hemel de aarde raakt en waarin je gevoed wordt door de Allerhoogste.

Ik wens je een gezegend vasten toe!

Het Eerste Testament

(Bram Gerth)

staat bij ons nu niet echt bekend om zijn vredelievende taal en vergevingsgezindheid. Toch staat er in Deuteronomium een opmerkelijk gebod. Deuteronomium 21 vers 10 tot Deuteronomium 25 vers 19 staat in het teken van de ordening van de samenleving. Tal van bepalingen komen langs over oorlog, familie- en eigendomszaken, moraliteit in seksuele zaken en veel andere facetten van de toenmalige samenleving. Dan lezen we tot onze verbazing in hoofdstuk 23 vers 8 en 9 een gebod waarin het volk Israël wordt geboden de Egyptenaren niet te verafschuwen. Hun kleinkinderen mogen zelfs tot het huis van Israël toetreden. Zeer verrassend, of niet soms?

Hadden Egyptenaren niet opgetreden als wrede slavendrijvers en bevolen om pasgeboren jongetjes in de Nijl te verdrinken? De tekst zelf geeft als reden: "Want jullie hebben als vreemdelingen in hun land gewoond", en de middeleeuwse commentator Rasj zegt daarover; de Egyptenaren hadden immers in tijden van hongersnood de Israëlieten in hun land opgevangen en hen daar onderdak verleend, pas na vele jaren gingen ze over tot hun misdaden. Slechte behandeling en onderdrukking laten, bij wie dit is overkomen, gevoelens van afschuw en haat na. Wie kent die gevoelens niet? Maar toch, in de Bijbel klinkt de oproep om die haat en afschuw niet eeuwig te laten duren. Verzoeningsgezindheid wordt op deze plaats in onze Bijbel van harte aanbevolen. Zoek argumenten die helpen om oude vijandschap op te geven. Die richtlijn ten aanzien van de afschuw van de Egyptenaren van toen kan ons ook nu nog stimuleren om de verhouding met mensen die ons ooit iets misdaan hebben eens in een ander daglicht te zien. Ook de naburige Edomieten mag je niet verafschuwen," want ze zijn jullie broeders". Het bewustzijn dat we allemaal mensen zijn die falen, kan een houding van verzoeningsgezindheid bevorderen, denk maar eens aan de geschiedenis van Esau en Jacob. Esau haatte zijn broer en niet zonder reden, maar uiteindelijk rende hij hem tegemoet!

Het versterken van het besef dat we allemaal onvolkomen mensen zijn kan helpen de uitzichtloosheid van haat of zelfs het niet serieus nemen van de ander, te overbruggen en een houding van verzoening aan te nemen. Vijandschap in de meest brede zin van het woord, tussen personen, groepen of volken, hoeven niet eeuwig te duren. Er kunnen openingen worden gevonden voor het beslechten van oude verschillen maar ook voor actuele geschillen. Soms kunnen de mensen om je heen het je wel erg moeilijk maken. Ammonieten en Moabieten weigerden in tegenstelling tot de Edomieten de doortrekkende Israëlieten van eten en drinken te voorzien. Het onthouden van voedsel voor je medemens, en dat moet worden gezien in de breedste zin van het woord in deze tijd, dus het onthouden van het leven en levensruimte, ook in geestelijke zin, van je naaste bemoeilijkt het slechten van de muren die tussen ons kunnen staan. (Bewerkt artikel van Rob Cassato in het NIW.)

André Lascaris is nu zelf zo'n bidprentje in de boekenkast

Lambert van Gelder

(Red. BB)

Afgelopen dinsdag was er in het Dominicanenklooster in Huissen een bijeenkomst over de in juli 2017 overleden dominicaan André Lascaris. Één van de sprekers was de bekende schrijver Tommy Wieringa. Hierna de tekst van zijn bijdrage.

Toen ik afgelopen zomer mijn roman *De heilige Rita* voltooide, maakte ik een note to self dat ik het boek nog ter controle moest voorleggen aan de vliegtuigpionier Joost Conijn, aan een Twentenaar, aan een huisarts en aan een katholieke geestelijke. Je mag in de literatuur zoveel verzinnen als je wilt, maar de feiten moeten kloppen.

Ik heb de tekst inderdaad laten controleren door Joost Conijn, door de Twentse uitgever Paul Abels en mijn eigen huisarts, maar niet door een katholiek.

Daar had ik André Lascaris voor, en die overleed nu juist in de week dat ik mijn boek voltooide.

Het was Arjan Broers die me daarvan in kennis stelde. Hij had het me nog gezegd toen we de 75ste verjaardag van André vierden in Amsterdam: 'Ik zal je bellen als André overlijdt'.

Veel slechte tijdingen komen door de telefoon. Soms ben ik bang als dat ding gaat – weer een dode, weer een uitvaart; de wereld krimpt en krimpt.

Bij sommige doden is de krimp erger dan bij andere.

Omdat ik geen katholiek meer had om het boek aan te laten lezen, kreeg ik onlangs een brief van de heer Melenhorst uit Weerselo, die me van een aantal fouten in de tekst op de hoogte stelde. Hij had dingen opgemerkt die eerder in een protestantse omgeving thuishoorden dan in een katholieke. Over psalmzingen, bijbellezing en bepaalde gebruiken, waaraan een katholiek zich nooit zou bezondigen.

Op pagina 43 vond hij dit: "Zijn vader vouwde zijn handen en was even stil" – zo bidden protestanten.'

En op pagina 223: 'De Davidpsalm past beter bij protestanten, zie hun overlijdensadertenties.'

Op pagina 235: 'Paul leest in de bijbel. Katholieken lezen niet in de bijbel.'

En op pagina 237 ten slotte: 'De combinatie van zondagsschool en pastoor lijkt me niet juist.'

De heer Melenhorst woont blijkens zijn brief op de Abdijweg 42 in

Weerselo, dus zijn autoriteit is onbetwist.

Ik ben als kind van Nederlands Hervormde ouders opgegroeid in een katholiek dorp, op een katholieke school, met katholieke vriendjes, de hele roomse bibelebouseberg kortom, zodat de denominaties op natuurlijke wijze in elkaar overvloeiden, en ik het onderscheid inderdaad niet altijd scherp zie.

André, die ik de manuscripten van mijn laatste twee romans liet lezen, zou me hier beslist voor hebben behoed.

Ik heb veel aan hem te danken.

Mijn eervorige roman 'Dit zijn de namen' zou ik zelfs in het geheel niet geschreven hebben, als ik niet het geluk had gehad hem te leren kennen. De leringen van René Girard zijn via André in mijn werk terecht gekomen, volgens het beproefde drietrapsmodel God, Profeet en gelovige.

André was een kalme leermeester; hij onderwees al schrijvend en vertellend, op klassieke wijze. Ik heb me altijd bevoorrecht gevoeld in zijn omgeving te mogen verkeren.

Ik ontmoette hem aan de eettafel in dit huis, ergens in de laatste jaren van de vorige eeuw.

Ik leed toentertijd aan een vrouw. Ze hield me bezig als ze er was en ze hield me bezig als ze er niet was. Ze was bij me ingetrokken omdat ze niet alleen kon zijn; van schrijven kwam enkele jaren niets.

Ik beleefde vele noodlottige avonturen met haar, waarvan er een in de cel eindigde en andere met een boete. Eens zal ik deze dingen opschrijven in een kleine liefdesroman met de titel Zwarte bloemen – naar de nacht waarin ze mij haar schaduwlevens openbaarde en haar geheimen zich voor me openden als een veld vol zwarte bloemen.

Voor nu kan ik alvast verklappen dat deze dingen te maken hadden met de noodlottige begeertedriehoek waar ik pas later mee zou kennismaken.

Om haar aanwezigheid in mijn huis te ontvluchten, zocht ik onderdak in het gastenverblijf van dit huis.

Daar, meestal in de Meister Eckhart-kamer, hervatte ik het schrijven dat zo lang had stilgelegen.

Bij de gezamenlijke middagmaaltijden ontmoette ik de paters Dominicanen, vriendelijke, eigengereide heren, die wat betreft karakter en temperament sterk van elkaar verschilden. De een kon niet ophouden over zijn reisje naar de Harz en de schaalmodellen die hij bouwde, de ander onderhield de gebouwen en legde de dakpannen recht na een storm, weer een ander had een literair-filosofische belangstelling en sprak met gezag over het werk van René Girard en Erich Auerbach.

Met hem, André Lascaris, ontwikkelde zich mettertijd een dierbaar contact. Ik genoot herhaaldelijk van de gastvrijheid van dit huis, en altijd op de tweede of derde avond van mijn verblijf klonk er een bedeesde klop op mijn deur, en nodigde André me uit om op zijn kamer van gedachten te wisselen bij een glas wijn. Elke keer was het aantal bidprentjes in zijn boekenkast weer toegenomen. André leek er geen bezwaar in te zien dat de foto's van de levenden stilaan door de bidprentjes van al die doden werden overstemd.

Deze ontmoetingen werden de basis van een vriendschap die ruim vijftien jaar heeft geduurd, en die afgelopen zomer ruw werd onderbroken door zijn plotselinge dood. André is nu zelf zo'n bidprentje in de boekenkast – en kijkt vriendelijk toe terwijl ik werk.

Zijn dood vergelijk ik in de stilte van mijn gedachten met de brand in de bibliotheken van Alexandrië en Weimar. Niet zozeer door de omvang ervan, maar omdat het zo'n onherwinbaar verlies is, en omdat het onpeilbaar is hoeveel kostbaars er precies verloren ging. De reikwijdte kan niet worden overzien, indachtig Predikers korzelige wijsheid dat hetgeen ontbreekt, niet kan worden geteld.

Dat het een groot verlies is, dat weten we, en dat hij wordt gemist, dat voelen we – daar moeten we het mee doen. Dat is wat hij in ons achterliet.

Tommy Wieringa

Het Emeth van een buurman

en leerbewerker

(Twan Lakeman)

Niet alles in de interkerkelijke gemeente van Denia draait om theologie. Er zijn ook andere belangrijke dingen als het verhelpen van de scheur in de lezenaar, het doorgaan van de voedselbank, wie er weer overkomt uit Nederland, de vraag wie er aanstaande zondag jarig is en trakteert. Geloof en materie is een eenheid, het een kan niet zonder het ander en je moet het niet te ver van huis zoeken.

Zo ook met Cayetano Pidal. Deze charmante 50-tiger heeft een leeratelier in dezelfde straat als de pastorie. Niemand die dit wist, je kan het niet zien aan zijn huis behalve dan aan een bordje *Cuir 1963* maar als je goede oren hebt kunt je hem al vanaf een afstand horen tikken met muziek uit Andalusië op de achtergrond.

Op 13 februari na de lezing van Henk Blankenspoor over de begrippen Chesed en Emeth werden de aanwezige leden van de interkerkelijke gemeente als burens van de pastorie bij hem uitgenodigd. Het woord Emeth betekent vanuit de Joodse vertaling trouw, betrouwbaarheid en continuïteit. Voor Cayetano is het ambacht heilig. Trouw zijn maar dan met leder. Trouw aan de Andalusische manier van leer bewerken die al honderden jaren oud is en waarschijnlijk van oorsprong nog veel ouder, overgewaaid van Libië naar Spanje. Betrouwbaar omdat zijn producten niet kapot te krijgen zijn evenals zijn enthousiasme. “Ik sta verwonderd dat ik niet eerder van hem gehoord heb”, verzuchtte een van de bezoekers na het bezoek.

Cayetano ontving ons met Spaans gastvrijheid, muziek, een hapje en een drankje. De dames vielen voor zijn innemendheid, uitleg en prachtige handtassen. Er werd ter plekke meegedacht over een model. De mannen, wat voorzichtiger en meer gericht op het algemeen nut, schuifelden rond riemen, portemonnees, hoesjes voor mobiele telefoons, daarna weer naar buiten voor nog een hapje en drankje.

Binnen demonstreerde Cayetano hoe hij met leder werkt, volgens de traditie komt er geen machine aan ter pas, en hoe je als klant mee kunt denken in hoe er iets uit komt te zien. Alles natuurlijk, eerlijk en vooral mooi. Het was een treffen waarin de bewondering voor het oude ambacht overheerste.

Omdat niet iedereen op 13 februari de kans had, is er op 13 maart, na de bijeenkomst in de pastorie een herkansing om met deze creatieve buur kennis te maken en een “leer”gierig kijkje te nemen. Trouw aan de traditie moet immers ook in de praktijk van alledag vorm krijgen.

Verantwoording

De in deze kerkband gepubliceerde artikelen zijn o.a. overgenomen uit de hieronder genoemde web magazines.

Levensbeschouwelijke sites:

www.pkn.nl
www.reliwerk.nl
www.vrijzinnig.nl
www.protestant.nl
www.kerknieuws.nl
www.refdag.nl
www.statenvertaling.net
www.igniswebmagazine.nl

www.cgk.nl
www.debijbel.nl
www.vrijzicht.nl
www.christelijkweekblad.nl
www.hetgoedeleven.com
www.bruggenbouwers.com
www.nieuwwij.nl
www.ikonrtv.nl

We houden allebei van stilte en bezinning *(Red.BB)*

Ze schelen meer dan vijftig jaar, maar Celina Rijk (19) en Rina Wattel (73) uit Oost-Souburg zijn het opvallend vaak met elkaar eens. “Als het gaat om de kerk, is het goed dat het ‘moeten’ eraf is.”

“Eigenlijk is Rina de modernste van de ouderen en ben ik de conservatiefste van de jongeren”, lacht Celina halverwege het gesprek. Tijdens hun reis naar Zuid-Afrika, afgelopen zomer (zie kader), ontdekten ze een gedeelde voorkeur voor stilte en bezinning. Rina: “Die Afrikaanse diensten leken af en toe wel een cabaretshow! Gelukkig was er ook tijd om samen Taizé-liederen te zingen en tot rust te komen.

Die ruimte voor bezinning is er ook tijdens de diensten in de Protestantse Gemeente Oost-Souburg. Celina: “We zijn vaak even stil na de preek. Als je net de woorden van God hebt gehoord, mag je best even de tijd nemen om dat op je in te laten werken.”

Celina & Rina

Celina (19) deed in 2017 vwo-examen en combineert nu haar studie Accountancy met een baan als assistent-accountant in Goes. Ze leerde Rina afgelopen zomer kennen tijdens een reis van de Protestantse Gemeente Oost-Souburg: met zes anderen verbleven ze twee weken bij het Hillcrest Aids Centre in Zuid-Afrika. Rina (73) heeft drie zoons en zes kleinkinderen. Na haar werkzame leven als kraamverzorgster is ze nu met pensioen. Ze doet veel vrijwilligerswerk in de kerk en in de buurt.

Verschillende achtergronden

Ondanks hun overeenkomsten is de achtergrond van de beide vrouwen erg verschillend. Rina moest als kind elke zondag twee keer naar de kerk. “Ik had vroeger niet zo veel te vertellen. We gingen gewoon naar de kerk, we baden voor het eten, we lazen elke dag uit de Bijbel ... Dat was vanzelfsprekend. Pas toen ik op mijn negentiende het huis uit ging, was ik helemaal vrij om te doen wat ik wilde.”

Celina reageert: “Wij hadden vroeger zelfs geen bijbel in huis. Pas toen ik als lector af en toe uit de Bijbel moest lezen tijdens de kerkdienst, hebben mijn ouders er één aangeschaft.” Geloven is voor haar generatie verre van vanzelfsprekend. “Veel van mijn leeftijdsgenoten hebben helemaal niets meegekregen als het gaat om geloof. Soms werden ze zelfs ontmoedigd om er iets mee te doen. Maar ik denk niet dat dat erg is. Nu het ‘moeten’ eraf is, zijn veel jongeren juist geïnteresseerd in God en in geloof.” Ook Rina is ervan overtuigd dat ‘moeten’ geen goede motivatie is om naar de kerk te gaan. “In de loop van de tijd ben ik minder kerkdiensten gaan bezoeken, maar daardoor ging ik niet minder geloven. Misschien zelfs wel meer: ik ben nu spiritueler dan ik was.” Toch is de kerk belangrijk voor haar. “Ik vind het fijn om ergens bij te horen,

bovendien levert de kerk veel sociale contacten op.” Celina vult aan: “En je kunt elkaar binnen de gemeente ook motiveren om je geloof uit te oefenen. Daar vind ik die reis naar Zuid-Afrika een goed voorbeeld van. Als je niet aangesloten bent bij een kerk, is het lastiger om actief bezig te blijven met het geloof.”

Grijze hoofden

Celina voelt zich thuis in de gemeente in Oost-Souburg, maar ziet als jongere wel veel grijze hoofden om zich heen. “We zijn een heel oude gemeente: soms zijn mijn ouders na mij de jongsten in de kerk.” Haar houding ten opzichte van de ouderen in de kerk is in de loop van de tijd veranderd. “Als kind moesten we met Pasen bij ouderen langs die naar de kerktelefoon luisterden. Op zich heel goed, maar op dat moment vond ik die oudere mensen eigenlijk best eng.” Die afstand is nu minder. “Als je wat meer gaat doen in de kerk, is het makkelijk om met anderen in contact te komen. Dat merk ik bijvoorbeeld nu ik lector ben.”

Geloof als houvast

Op de vraag hoe ze God zien, blijft het even stil. “Ik vind dat God soms wat te veel als ‘persoon’ wordt voorgesteld”, zegt Celina. “Ik zie God in al het goede dat er is, in alle liefde. In Jezus kwam die liefde maximaal naar voren.”

“Ik geloof ook niet in God als ‘man op een wolk’”, reageert Rina. “God is onvoorwaardelijke liefde. Hij is in mij, naast me, voor me ... Het geloof is echt mijn houvast, ik zou niet zonder geloof kunnen leven.” Celina: “Dat is precies waar veel jonge mensen naar op zoek zijn, naar een soort houvast. Zeker als mensen kinderen krijgen: dan willen ze te midden van een hoop kwade dingen in de wereld toch ook wat hoop meegeven. Ik zie bij mijn generatie veel nieuwe ruimte voor God en geloof.”

Voltooid leven

(ingebracht door de red.)

Scriba René de Reuver over voltooid leven

'Mijn tijden zijn in Uw hand, daar spreekt overgave uit', onder deze titel stond (maandag 5

februari) een interview met ds. René de Reuver over voltooid leven in dagblad Trouw.

"In een brede kerk als de onze komt elke vraag die in de samenleving speelt, naar voren in het pastoraat. Ook die van mensen die hun leven als voltooid zien. Het is niet goed die vraag weg te drukken. We moeten ons ertoe verhouden, meer dan dat we gelijk een antwoord hebben.

"In de Bijbel vinden we aanknopingspunten die ons verder helpen. Voor mij is dat psalm 31, die wordt toegeschreven aan koning David. Zijn leven verloopt in ellende. 'Zuchtend slijt ik mijn dagen, ik ben afgedankt als gebroken aardewerk', zegt hij. Dat is heftig, dat is een hele existentiële kwestie.

"David vraagt niet hoe hij dit af kan handelen, of hij er een einde aan mag maken. Nee, David zegt: mijn tijden zijn in Uw hand. Dat vind ik een prachtige zin. In de nieuwe vertaling staat dat zijn lot en zijn leven in Gods hand zijn. Daar spreekt overgave uit. Want dat is de grote vraag: ben jij diegene die de regie over alles in eigen hand neemt, of ken je iets van overgave?"

"Het idee dat we zelf de regie voeren tegenover het leven, maakt me zeer terughoudend over dit voorstel voor hulp bij voltooid leven. We zijn wel verantwoordelijk voor veel dingen en we grijpen in, op allerlei manieren. Maar het leven is een geschenk, het is door God gegeven. Je kunt niet zomaar zelf bepalen dat je leven voltooid is, en dat je ermee stopt.

"Deze wet is het verkeerde antwoord op wezenlijke vragen. Ik vrees dat die als een boemerang gaat werken. Dat mensen denken: ik ben 75, ben ik de samenleving tot last? Al in de Middeleeuwen werd gezegd dat er een kunst is om te leven, maar ook een kunst om te sterven. Zijn we die kunst om te sterven een beetje kwijtgeraakt? En dan bedoel ik niet precies het doodgaan zelf, maar ook de moeite van de laatste levensfase. Dat je probeert het daarin uit te houden. Dat is niet makkelijk. Het vraagt veel van de mens zelf maar ook van de omstanders. Die kunnen onbarmhartig zijn, mensen laten zitten, omdat ze ze toch alleen maar horen klagen. Geef niet op, dat is ook een appèl aan de samenleving.

"Tegenover regie zetten wij: relatie. Het is nooit: ik alleen, op mezelf. Ik kan wel denken dat mijn leven voltooid is, maar vinden mijn kinderen dat ook, vindt mijn man dat, mijn vrouw? En juist als mensen niemand hebben, dan weet de kerk zich geroepen naar mensen om te zien. De houding van de kerk zou een pastorale moeten zijn. We moeten naast iemand gaan zitten, laat die zijn verhaal doen. Blijf bij de ander, in die zin ben je een representant van God.

"Als er een wens is om hulp bij voltooid leven, kan je daar als pastor over doorpraten. Je mag zeggen hoe jij erover denkt. Maar je respecteert de keus van diegene die dood wil. We laten geen mensen in de steek, en we leiden ook hun uitvaart.

"De kerk staat niet tussen de mens en God. De mens is verantwoording verschuldigd aan God, niet alleen aan zichzelf. De Protestantse Kerk schrijft niet voor hoe het moet. Het is niet: als je het niet met ons eens bent, ben je geen christen. Maar ik kan wel zeggen dat hulp bij voltooid leven, voor zover ik het Evangelie versta, een stap te ver gaat."

Eindtijd visies

(ingebracht door Rozema)

De tien horens die je zag en het beest zelf zullen een afschuw krijgen van de hoer en ze zullen haar te gronde richten. Ze zullen haar uitkleden, haar vlees eten en haar in brand steken –
Openbaring 17:16

“Als ik word uitgenodigd om in het buitenland een conferentie te houden, gebeurt het weleens dat men mij vraagt naar mijn visie op de eindtijd. Altijd een lastig moment. Eindtijdvisies hebben christenen meer verdeeld dan verenigd. Sommige van die visies hebben er zelfs toe geleid dat christenen uit angst hun geloof overboord hebben gegooid. Je zult daar maar verantwoordelijk voor zijn! Misschien is het waar wat ik iemand hoorde beweren: ‘Waar christenen verdeeld zijn, kan geen waarheid zijn.’ Volgens mij geldt dit in ieder geval voor al die verschillende eindtijdvisies – misschien omdat we het gewoon niet echt weten?

Daarom hoor je mij er voorlopig niet over. Toch beweer ik niet dat het onbelangrijk is te weten waar het met deze wereld naartoe gaat. Daar ben ik zelfs reuze nieuwsgierig naar! Maar wat voor de komst van Jezus gold, geldt denk ik ook voor Zijn wederkomst: ‘Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat is wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben’ (1 Korintiërs 2:9). Daarom heb ik besloten geen tijd meer te verliezen aan discussies over de juiste eindtijdschema’s en verdeeldheid zaaiende toekomstverwachtingen. Ik geloof dat God zijn raad zal openbaren aan al zijn knechten als de tijd rijp is, en niet aan enkele zogenaamde uitverkorenen, zoals staat beschreven in Amos 3:7. Tot die tijd antwoord ik eenvoudig dat ik toeleef naar het grote bruiloftsfeest waar ik met grote verwachting naar uitzie.”

Wilkin van de Kamp (VrijZijn en Euregio Christengemeente, Aalten)

Muziekagenda

Momentos de Musica organiseert op 17 & 18 maart om 14 uur
in “**Villa El Nido**” in **Javea (Costa Nova)**:

Een korte versie van de Mattheus Passion.

Een concert met uw **lievelingsaria's en koralen**.

Op orgel de bekende Vicent Giner (Pedreguer), viool (Elizabeth Cats), cello (Adrian van Dongen), mezzo (Nadia Kashaeva).

Voor de pauze ook instrumentaal.

Na de pauze mag u de koralen meezingen.

Ga naar www.momentosdemusica.es en sign in met uw emailadres om de nieuwsbrief over dit concert (en komende) te ontvangen via uw email.

Peter Neeteson 634 979 620 of stuur ´n email naar
peter@momentosdemusica.es

Mededelingen:

Onze sociale projecten zijn:

- SURG for all
- Ooghulp Wereldwijd
- Lilianefonds
- Oikocredit

Collectes voor de diaconie gaan naar de Voedselbank in Denia (naar mensen die door de crisis onze hulp hard nodig hebben).

• Predikant

Gedurende de maanden januari, februari en maart is ds. Henk Blankenspoor onze predikant.

De predikant in het 2de kwartaal van 2018 is ds. Ronald Ootjers uit Zaandam.

Indien u prijs stelt op huisbezoek, verzoeken wij u dit telefonisch of in de kerk zelf te melden bij de predikant.

• De **Kerkband** komt meestal beschikbaar op de eerste zondag van de maand.

Wilt u een bericht ontvangen zodra de Kerkband beschikbaar is op de website (en uw emailadres is bij ons nog niet bekend), stuurt u dan een email aan de secretaris van de kerkenraad (zie onder).

Kopij voor de redactie van de kerkband kunt u sturen aan hetzelfde adres.

De volgende Kerkband komt (D.v.) 1 april uit.

• **Mutaties:** Als er veranderingen optreden in uw persoonlijke gegevens in Spanje, Nederland of België, wilt u die dan doorgeven aan de secretaris (zie onder).

• De **kerkenraads**vergadering wordt meestal gehouden medio van elke maand. Als u iets wilt inbrengen, dan ontvangen we graag de stukken twee weken van tevoren.

Email secretaris: ned.int.gem.denia@gmail.com

Nederlandse interkerkelijke gemeente te Denia

Reg.no. 016034 C.I.F.: R-0300445D

Kerkgebouw: Iglesia evangélica - El Arca de Noé,
Calle Sanchis Guarner 9, 03700, Denia

Kerkdiensten: Elke zondag om 11 uur (aansluitend koffie /
thee drinken)

Pastorie: Tevens correspondentieadres.
Carrer Aristeu 23, Marquesa 1, 03700, Denia.

Predikant: Bezoek graag telefonisch aankondigen
tel. 96 578 5045 of 655 520 864 (mobiel)

Kerkenraad:	(emailadressen op de website)	Telefoon:
Voorzitter:	Cor Pors, Javea,	60 998 2839
Vice-voorz.	Henk de Jong, Javea	60 938 7739
Secretaris/red.	Derk Rozema, Javea	68 671 7454
Penningm.	Piet vd Brugge, Benissa	96 574 8970
Lid.	Ypie Draaisma, Benissa	96 574 7431
Lid	Marjolein Weggen, Benimarco	62 629 8048 of 0031-640088790
Huismeester	Chris de Jong, Teulada	67 772 9509 of 64 757 6294
red. Kerkband	Bert Boxtart, Javea	67 636 0501
Organisten:	Edo Luynenburg	96 575 6547
	Cor Pors	60 998 2839
	Peter Neeteson	63 497 9620 of 0031-622413706
Hulp in nood:	Martine Gerth	96 579 5152
	Ati de Jong	63 023 8424

Website: www.kerkdenia.nl
Email: ned.int.gem.denia@gmail.com

Vrijwillige bijdragen:

Spanje: Bankrelatie: BBVA. te Javea.
IBAN: ES23 0182 0142 0002 0150 5998
BIC: BBVAESMM

t.n.v. Iglesia evangélica en Denia

Nederland: Bankrelatie: ING te Geldrop
IBAN: NL50 INGB 0004 2235 67
BIC: DLBKNL2A

t.n.v. Kerkvoogdijstichting Denia